

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **AutoESA, a. s.**, IČO 25627538
se sídlem K Učilišti 170, 102 00 Praha 10 - Štěrboholy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020, č. j. KUKHK-31465/DS/2020-3 ER,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020, č. j. KUKHK-31465/DS/2020-3 ER, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále též „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 17. 8. 2020, č. j. MMHK/149762/2020/OP/Mich, sp. zn. P/2048/2019/OP/Mich (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona.

2. Přestupku se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila při jeho užití na pozemní komunikaci dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, neboť nezjištěný řidič zastavil a stál nejpozději dne 10. 4. 2019 v 8:46 hodin s osobním motorovým vozidlem zn. Hyundai Getz, registrační značky X, na pozemní komunikaci u domu č. p. 244/33 v ulici Komenského v Hradci Králové a neřídil se v místě dopravní značkou „IP 12 – Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E 13 – Vyhrazeno pro držitele karet Kom-A“ 8:00 – 18:00 hod., čímž porušil § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobkyně potrestána pokutou ve výši 1 500 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.
4. Správní orgány podle ní neposoudily věc správně, nevypořádaly se s jejími připomínkami v odporu ani v odvolání a ignorovaly žádost o zápis změny vlastníka v registru vozidel. Vágně a nepřesně odůvodnily odmítnutí liberace. Liberační důvody jí nepřiznaly, aniž by jí sdělily, jakým způsobem má postupovat a kterou povinnost nesplnila. Správní orgány obou stupňů i registr vozidel rezignovaly na postih skutečného viníka.
5. Upřesnila, že je velkým autobazarem, který vykupuje a prodává tisíce motorových vozidel ročně, všechny vykupované registruje na své jméno a po prodeji vozidel nastavila procesy tak, aby v rámci možností dostala svým zákonným povinnostem. V lednu 2013, kdy začal platit správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, byla konfrontována se stavem, kdy nový vlastník vozidla spáchal delikt již cestou domů. Okamžitě nastavila nové postupy a po domluvě s pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy (dále též jako „magistrát“) začala zasílat datovou zprávou žádost o změnu vlastníka v registru vozidel s uvedením nového vlastníka a provozovatele vozidla, z níž se registr vozidel dozví potřebné informace, avšak díky jeho pasivitě dochází k protiprávnímu stavu.
6. Namítla, že podala žádost o změnu vlastníka v registru silničních vozidel spolu s plnou mocí pro zmocněnce k přihlášení a odhlášení vozidla v registru vozidel. Tato plná moc i žádost byly řádně podepsány. Nesouhlasila s žalovaným, který uvedl, že plná moc nebyla zmocněncem podepsána, neboť sama žádost postačovala a plná moc byla irelevantní. Vozidlo bylo prodáno ve stejný den, kdy doručila příslušnému registračnímu úřadu žádost o změnu, čímž došlo ke změně vlastníka i provozovatele vozidla v pravém slova smyslu. Žádným způsobem nemohla ovlivnit chování řidiče a nového vlastníka vozidla. Žalovanému doložila v průběhu odvolacího řízení doručenkou odeslané datové zprávy obsahující žádost o změnu vlastníka vozidla i kupní smlouvu a informaci, že v den prodeje vozidla byly odeslány datovou zprávou magistrátu všechny doklady, které měla jako prodávající k dispozici a své zákonné povinnosti splnila. Podáním žádosti se magistrát dozvěděl o prodeji vozidla i jménu jeho nového vlastníka, o datu prodeje a o konci desetidenní zákonné lhůty. Nesouhlasila s nečinností registru vozidel, pokud

nezahájil 11. den správní řízení proti novému majiteli vozidla, který mu byl znám.

7. Vymezila se vůči tvrzení, že jednala neobežřetně, pokud svěřila osud stavu zapsaných údajů v registru vozidel kupujícímu. Kupujícího nezmocnila k provedení přepisu vozidla, nýbrž podala samostatnou relevantní žádost. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 46/2019 – 65, bod 27 odůvodnění, uvedla, že se nespolehlala na kupujícího, ale na aktivní činnost státní správy, které oznámila změnu vlastníka vozidla podáním žádosti o změnu vlastníka. Zákon o silničním provozu podle ní „*přikládá podání žádosti o zápis změny vlastníka liberační důvody, žádost sama tedy má právní váhu.*“ Zákon nestanoví, že je validní pro liberaci úspěšná žádost, nýbrž požaduje podání žádosti a neřeší, zda oběma vlastníky nebo jedním. Pokud podává žádost jedna osoba, plnou moc s ověřeným podpisem dodává druhá. Podle žalobkyně je nepochybné, že podání žádosti datovou zprávou (autorizovaný dokument) s podepsanou plnou mocí pro nového vlastníka je vše, co může jeden ze dvou povinných splnit.
8. Pokud by registr vozidel nebyl liknavý, nedostala by se do bezvýchodné situace, kdy je jako nevlastník vyzývána k nápravě chyb a porušení zákona novým vlastníkem, aniž by měla jediný právní nástroj, jak nápravu realizovat. Z Listiny základních práv a svobod totiž vyplývá nemožnost zásahu do vlastnického práva.
9. Rovněž poukázala na subsidiaritu postihu provozovatele vozidla, účel zákonné úpravy a metodický pokyn Ministerstva dopravy ČR 8/2013-160-OST/5, podle nichž má být postižen ten, kdo může reálně ovlivnit chování řidiče. Odkázala na podstatu liberačních důvodů a na rozsudek Krajského soudu v Praze, sp. zn. 46 A 86/2013. Detailně se vyjádřila k právní úpravě týkající se změny zápisu údajů v registru vozidel. Nastavené principy mají postihovat ty, kdo mohou chování řidiče ovlivnit, nikoliv prodejce vozidel, který oznámil nového vlastníka. Vymezila se vůči změně zákona i pojetí pojmu provozovatel vozidla, k nimž došlo roku 2015. Judikatura Nejvyššího správního soudu podle ní dosud pracovala s původním pojetím pojmu. Ustanovení § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „*zákon o provozu vozidel*“), v současném znění odporuje čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy ČR s ohledem na rozporný význam pojmu provozovatel, a je i v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť zákonná omezení a trestání jsou zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena. V minulosti se již pokusila postupovat opakovanou žádostí podle § 8a zákona o provozu vozidel, ale řízení bylo vždy zastaveno.
10. K žalobě přiložila kopii plné moci ze dne 21. 12. 2016, kterou zmocnila nového vlastníka předmětného vozidla k přihlášení a odhlášení vozidla v registru vozidel, žádost o zápis změny vlastníka i provozovatele předmětného vozidla ze dne 21. 12. 2016, a doklad o doručení datové zprávy s dvěma přílohami registru vozidel (magistrátu) dne 21. 12. 2016 (uvedené listiny jsou i obsahem správního spisu – pozn. soudu).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
12. Poukázal na průběh správního řízení a marné pokusy prvostupňového správního orgánu

kontaktovat nového vlastníka vozidla pana T. S. Žalobkyně sice doložila, že dne 21. 12. 2016 podala žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla na magistrát, ale vzhledem k nesplnění zákonných podmínek k provedení evidenční změny byla její žádost bezpředmětná a zápis změny nebyl proveden.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a při přezkumu dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 21. 5. 2019 obdržel prvostupňový správní orgán od Městské policie statutárního města Hradec Králové oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dne 10. 4. 2019 v 8:46 hod. bylo zjištěno neoprávněné stání motorového vozidla zn. Hyundai, registrační značky X, v ul. Komenského č. p. 244/33 v Hradci Králové, na vyhrazeném parkovišti bez platné parkovací karty (dopravní značka č. IP 12: P Réserve s dodatkovou tabulkou: Vyhrazeno pro držitele karet „Kom-A“ 8:00-18:00 hod.), čímž se jeho řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Vozidlo bylo zajištěno proti odjezdu a pro nepřítomného řidiče byla vyslána výzva. Řidič se na služebnu městské policie k dořešení přestupku nedostavil a vozidlo bylo odtaheno.
15. Dne 7. 6. 2019 vyzval prvostupňový správní orgán žalobkyni k zaplacení částky 300 Kč, neboť byla zapsána v centrálním registru vozidel jako provozovatel předmětného motorového vozidla, jehož blíže neustanovený řidič se dopustil shora popsaného jednání (ve výzvě bylo právně kvalifikováno). Současně žalobkyni vyzval k označení řidiče, který v daném čase skutečně řídil jí provozované vozidlo.
16. Žalobkyně zareagovala na výzvu okamžitým sdělením, že dne 21. 12. 2016 prodala předmětné vozidlo panu S. a v době spáchání přestupku nebyla vlastníkem ani provozovatelem vozidla. Ke sdělení přiložila kopie kupní smlouvy ze dne 21. 12. 2016, příslušné faktury a příjmového pokladního dokladu o zaplacení kupní ceny, kopie listiny s informacemi k registraci vozidla, protokolu o předání vozidla, protokolu o stavu vozidla ze dne 21. 12. 2016, smlouvy o komplexním pojištění vozidla ze dne 21. 12. 2016, vše vystavené na kupujícího, pana T. S. Listiny obsahovaly rodné číslo, telefonní spojení a adresu kupujícího. Doložila i kopii občanského průkazu kupujícího.
17. V kupní smlouvě, na jejímž základě žalobkyně jako prodávající převedla vlastnické právo k předmětnému vozidlu na pana T. S. jako kupujícího, si smluvní strany ujednaly, že změnu údajů o vlastníkově a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí na své náklady kupující, tj. pan T. S., který zastoupí žalobkyni v řízení o zápisu na základě uděleného zmocnění. Žalobkyně se zavázala poskytnout panu T. S. při provádění změny v registru vozidel nezbytnou součinnost, zejména poskytnout mu pro tyto účely plnou moc s úředně ověřeným podpisem a pan T. S. se zavázal předložit dokumenty potřebné k

provedení změny v registru vozidel. Pro případ, že by pan S. nepodal žádost o zápis změn v registru vozidel řádně a včas ve lhůtě stanovené zákonem, byla žalobkyně oprávněna odstoupit od kupní smlouvy marným uplynutím zákonné lhůty k podání žádosti a požadovat zaplacení smluvní pokuty ve výši 5 000 Kč i náhradu způsobené škody v plné výši, včetně náhrady marně vynaložených nákladů a pokut i jiných sankcí, které by jí byly uděleny z důvodu neprovedení změny v registru vozidel v zákonem stanovených lhůtách. V listině nazvané „*Informace k registraci vozidla*“ žalobkyně objasnila panu T. S. nutný postup k zápisu změny v registru vozidel a informovala jej o zákonné lhůtě 10 dní k provedení změny i o možnosti zakoupení služby dodatečné registrace, kdy změnu v registru vozidel zajišťuje sama žalobkyně. Z této listiny je rovněž patrné, že si klienti žalobkyně mohou sjednat, že změny údajů o vlastníkovi i provozovateli vozidla v registru silničních vozidel zajistí žalobkyně jako prodávající. V projednávaném případě to ujednáno nebylo.

18. Předmětné vozidlo převzal pan T. S. od žalobkyně dne 21. 12. 2016.
19. K zápisu změny v registru vozidel na nového vlastníka a provozovatele T. S. nedošlo, v centrálním registru vozidel je jako vlastník a provozovatel předmětného vozidla evidována žalobkyně.
20. Správní orgán prvního stupně předvolal pana T. S. k podání vysvětlení a předvolání zaslal na adresu, která byla uvedena v dokumentech, jež mu poskytla žalobkyně. Předvolání bylo doručeno do datové schránky adresáta fikcí dne 23. 8. 2019 (10. dnem po dodání písemnosti do datové schránky).
21. Dne 23. 9. 2019 prvostupňový správní orgán věc odložil usnesením dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), s tím, že pan T. S. se k jednání nedostavil ani se z něj neomluvil a nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení.
22. Téhož dne vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení, podle něhož se žalobkyně jako provozovatel vozidla dopustila shora popsaným jednáním přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně podala proti příkazu včasný odpor. Poukázala na skutečnost, že předmětné vozidlo prodala, magistrátu označila nového vlastníka a splňuje liberační podmínky, když u příslušného správního úřadu podala žádost o změnu vlastníka. Zároveň zaslala prvostupňovému správnímu orgánu kopii listiny „*Žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla*“ ze dne 21. 12. 2016, kterou jako dosavadní vlastník a provozovatel předmětného vozidla požádala o provedení změny vlastníka a provozovatele vozidla v registru vozidel na pana T. S. Žádost byla podepsána žalobkyní a obsahovala osobní údaje nového vlastníka, jehož podpis na žádosti chyběl. Dále doložila kopii plné moci udělené panu T. S. dne 21. 12. 2016, kterou jej zmocnila k „*jednáním před magistrátem nebo městským úřadem, odd. registrace vozidel, k přihlášení a odhlášení vozidla do registru vozidel, a dále k veškerým změnám v technickém průkaze*“, s tím, že může zmocnit třetí osobu. Prvostupňovému správnímu orgánu doložila i doklad o doručení datové zprávy magistrátu dne 21. 12. 2016.
23. Po podání odporu pokračoval prvostupňový správní orgán v řízení. U magistrátu ověřil, že žalobkyně podala 21. 12. 2016 žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele předmětného vozidla spolu s plnou mocí k zastupování. Magistrát doplnil, že vzhledem k

nesplnění zákonných podmínek k provedení uvedené evidenční změny tuto žádost považoval za bezpředmětnou (odkázal na společnou žádost původního a nového vlastníka doplněnou taxativně vyjmenovanými přílohami dle § 8 zákona o provozu vozidel).

24. Následně si prvostupňový správní orgán opatřil údaje o pojištění předmětného vozidla, z nichž vyplynulo, že vozidlo bylo pojištěno od 21. 12. 2016 do 21. 7. 2017 panem T. S. jako jeho vlastníkem a provozovatelem (pojištění zaniklo pro neplacení pojistného). Poté opětovně předvolal pana T. S. k podání vysvětlení, přičemž předvolání zaslal do jeho datové schránky na adrese. Předvolání bylo doručeno opět fikcí (dne 15. 3. 2020) a jmenovaný se bez omluvy k jednání nedostavil.
25. Dále prvostupňový správní orgán zjistil, že předmětné vozidlo nebylo vyzvednuto, pan T. S. má trvalé bydliště evidované na ohlašovně Městského úřadu Třebachovice pod Orebem, kde má zřízenou datovou schránku, písemnosti si zde nepřebírá a není znám ani strážníkům Městské policie Třebachovice pod Orebem, kteří se marně dotazovali na jeho kontaktní adresu na matrice Městského úřadu v Třebachovicích pod Orebem. Následně prvostupňový správní orgán opětovně zaslal panu T. S. předvolání k podání vysvětlení do datové schránky ohlašovny městského úřadu (Masarykovo náměstí 14, 503 46 Třebachovice pod Orebem, doručeno fikcí 28. 5. 2020) a jelikož se pan S. opět bez omluvy na předvolání nedostavil, uložil mu pořádkovou pokutu ve výši 1 000 Kč (doručeno fikcí do datové schránky ohlašovny městského úřadu). Následně správní orgán prvního stupně zaslal panu T. S. předvolání k podání vysvětlení opětovně do datové schránky ohlašovny městského úřadu (Masarykovo náměstí 14, 503 46 Třebachovice pod Orebem, doručeno fikcí dne 21. 6. 2020).
26. Prvostupňový správní orgán poté provedl dokazování mimo ústní jednání dne 17. 8. 2020. O dokazování a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí vyrozuměl žalobkyni. Dne 17. 8. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni jako provozovatele předmětného vozidla uznal vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit jednáním popsáním shora. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž odkázala na podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, na liberační důvody a na nemožnost ovlivnit nakládání s vozidlem po jeho prodeji.
27. Dne 3. 11. 2020 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.

B. Právní závěry

28. Žalobkyně v první řadě tvrdila, že za přestupek spáchaný dne 10. 4. 2019 neodpovídá, neboť k tomuto dni byla sice zapsána v registru vozidel jako provozovatel vozidla, avšak skutečným provozovatelem a vlastníkem byla jiná osoba, jejíž osobní údaje oznámila registru vozidel, a další způsob nakládání s vozidlem tak nemohla ovlivnit.
29. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Pro účely citovaného zákona se rozumí provozovatelem vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu (§ 2 písm. b) zákona o silničním provozu).

Tímto zvláštním předpisem je zákon o provozu vozidel, který v § 2 odst. 15 stanoví, že provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.

30. Registr silničních vozidel je informačním systémem veřejné správy, v němž se evidují silniční vozidla, vlastníci a provozovatelé těchto vozidel (§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o provozu vozidel). Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení se v registru silničních vozidel uvádí u silničního vozidla údaje o vlastníkovi a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem.
31. Současná definice provozovatele vozidla v zákoně o silničním provozu i v zákoně o provozu vozidel byla stanovena novelizací zákonem č. 239/2013 Sb., podle jehož důvodové zprávy má být provozovatel důsledně vymezen jako osoba zapsaná jako provozovatel v registru silničních vozidel, a není-li taková osoba v registru zapsána, bude provozovatelem vlastník. Pro určení provozovatele (na rozdíl od vlastníka) má zápis do registru konstitutivní charakter. Ke změně definice provozovatele v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu důvodová zpráva uvádí, že záměrem změny definice provozovatele vozidla je, aby za provozovatele vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu byl považován subjekt zapsaný jako provozovatel vozidla v registru silničních vozidel, a není-li takový subjekt, pak se provozovatelem vozidla rozumí vlastník silničního vozidla.
32. Pro pojetí provozovatele tedy není rozhodující, kdo provozuje vozidlo jako své vlastní, nýbrž kdo je jako provozovatel vozidla evidován v informačním systému veřejné správy. Rozhodující má být stav evidovaný, nikoli stav faktický (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017 – 45, bod 32 odůvodnění).
33. Ze shora uvedené platné a účinné právní úpravy tudíž vyplývá, že žalobní námitky týkající se nemožnosti ovlivnit způsob, jakým bude nový vlastník vozidla nakládat s vozidlem po jeho předání, nemohou být ve věci žalobkyně rozhodující. S žalobkyní nelze souhlasit, pokud tvrdí, že ke změně vlastníka i provozovatele vozidla „*v pravém slova smyslu*“ došlo již prodejem vozidla a odesláním žádosti o provedení příslušné změny údajů do registru silničních vozidel. K převodu vlastnického práva k vozidlu sice došlo dne 21. 12. 2016 na základě uzavřené kupní smlouvy, avšak ve vztahu k deliktní odpovědnosti provozovatele vozidla kladou shora citované normy veřejného práva spolu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu důraz na evidenční princip. Z hlediska definice provozovatele vozidla v zákoně o silničním provozu i v zákoně o provozu vozidel musí dojít k zápisu změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel (srov. též § 8 až § 10 zákona o provozu vozidel). Judikatura Nejvyššího správního soudu již pracuje se současným pojetím pojmu provozovatele.
34. Nesouhlas žalobkyně s novelizací zákonných ustanovení a pojetím pojmu provozovatele vozidla není z hlediska soudního přezkumu zákonitosti napadeného rozhodnutí relevantní. Jakkoli se mohou zdát v jednotlivých případech nastavená pravidla objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla tvrdá, jde o platnou a účinnou právní úpravu, kterou je třeba respektovat. Podmínkami úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se v minulosti zabýval i Ústavní soud, přičemž neshledal její protiústavnost. V nálezu pléna ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, č. 116/2018 Sb., Ústavní soud uvedl: „*Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník,*

nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. To, že zákonná úprava předpokládá možnost provozovatele vozidla ovlivnit osobu jeho řidiče, je patrné i z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení vylučuje jeho odpovědnost za správní delikt v případech odcizení vozidla nebo změny vlastníka, jestliže bylo zažádáno o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.“ (odst. 75 nálezů). Rovněž zdůraznil, že „[d]ůvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihnout. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel.“ (odst. 79 nálezů).

35. Žalobkyně dále nesouhlasila s odůvodněním odmítnutí liberačních důvodů. Správní orgány se podle ní nevypořádaly s jejími připomínkami a ignorovaly existující žádost o zápis změny vlastníka v registru silničních vozidel. Nesouhlasila s žalovaným, podle něhož plná moc nebyla zmocněncem podepsána, neboť měla postačovat samotná žádost.
36. Podle § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
37. V případě převodu vlastnického práva provádí zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem (§ 8 odst. 1 písm. a) zákona o provozu vozidel). Tato žádost se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu (§ 8 odst. 2 písm. a) citovaného zákona). Podle § 8 odst. 3 věty druhé citovaného zákona musí být žádost podle odstavce 1 písm. a) podaná v listinné podobě opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci. Písemná plná moc musí být opatřena úředně ověřeným podpisem zmocnitele nebo podepsána zmocnitelem způsobem, se kterým zvláštní právní předpis spojuje při právním jednání vůči státu v souvislosti s výkonem jeho působnosti účinky vlastnoručního podpisu (odst. 6 téhož ustanovení).
38. Z citovaného ustanovení vyplývá, že příslušná žádost musí být podána společně dosavadním i novým vlastníkem vozidla s úředně ověřenými podpisy žadatelů, za ověření totožnosti žadatele přímo obecním úřadem obce s rozšířenou působností, anebo při zastoupení žadatele na základě plné moci splňující zákonem stanovené požadavky.
39. Podle § 9 odst. 1 zákona o provozu vozidel zápis změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě a) společné žádosti vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, nebo b) žádosti vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla, má-li být novým provozovatelem silničního vozidla jeho vlastník. Ustanovení § 8 odst. 3 věty

druhé, § 8 odst. 4 písm. a) a § 8 odst. 6 se použijí obdobně (§ 9 odst. 2 téhož zákona).

40. S žalobkyní lze souhlasit, že se nevyžaduje, aby plná moc, kterou zmocnitel zmocňuje zmocněnce k určitému právnímu jednání, byla podepsána také zmocněncem. Oprávnění k zastoupení vzniká udělením plné moci, písemnou plnou mocí se zmocnění prokazuje. Udělení plné moci sice předchází smlouva o plné moci mezi zmocnitelem a zmocněncem, ale plná moc samotná je jednostranným právním úkonem, který má písemnou nebo protokolární formu a kterým zmocnitel vůči správnímu orgánu (či soudu) osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat. Absence podpisu zmocněnce na plné moci tedy nezakládá její neplatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011-55).
41. S žalobkyní však nelze souhlasit, pokud tvrdí, že podala samostatnou relevantní žádost a že se nespolehala na kupujícího. Žalobkyně zmocnila kupujícího k provedení změny v registru vozidel, ačkoli v žalobě tvrdila opak.
42. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně svěřila osud stavu zapsaných údajů v registru vozidel kupujícímu. Na základě čl. 1.4 kupní smlouvy ze dne 21. 12. 2016 si žalobkyně jako prodávající ujednala s panem T. S. jako kupujícím, že změnu údajů o vlastníkovi a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí kupující, a za tím účelem se zavázala zmocnit kupujícího ke svému zastupování v řízení o zápisu, což se také stalo. Současně je z kupní smlouvy patrné, že si smluvní strany ujednaly sankční pravidla pro případ, že by kupující nesplnil svoji smluvní povinnost a nezajistil řádně a včas změnu údajů v registru vozidel (smluvní pokuta, náhrada škody, včetně náhrady případně uložených pokut a sankcí žalobkyni). Žalobkyně tedy spolehala na kupujícího, že zajistí změnu údajů o vlastníku a provozovateli vozidla v registru silničních vozidel a podá příslušnou žádost.
43. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, zdůraznil, že změnu údajů o vozidle v registru silničních vozidel nelze realizovat v rámci řízení o přestupku (dříve správním deliktu) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož předmětem je rozhodování o vině a trestu za přestupek provozovatele vozidla. Postup pro změnu údajů v registru silničních vozidel a řízení o ní je upraven samostatně a relativně komplexně v § 8 a násl. zákona o podmínkách provozu. V citovaném rozsudku dodal: *„Jakkoliv Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že se v podmínkách projednávané věci stěžovatelce může jevit posouzení jejího případu subjektivně nespravedlivým, je nutno mít na paměti, že o svá práva je nezbytné dbát (v duchu římské zásady vigilanti bus iura scripta sunt aneb zákony jsou psány pro bdělé). Jednání stěžovatelky, která k provedení přepisu vozidla v registru silničních vozidel zplnomocnila kupujícího, lze tak označit přinejmenším za velice neobezřetné.“*
44. K tomu, aby se evidovaný provozovatel vozidla zbavil objektivní odpovědnosti, nestačí, aby toliko zmocnil jinou osobu k podání žádosti o zápis příslušné změny v registru silničních vozidel. V případě, kdy dojde k uvedenému dobrovolnému svěření dalšího osudu stavu zapsaných údajů v registru vozidel jiné osobě, nemá dosavadní provozovatel vozidla jistotu, že k zapsání požadované změny skutečně dojde ani kdy se tak stane. Musí pak počítat i s pro něj nepříznivou variantou, že se nový vlastník dopustí s vozidlem protiprávního jednání před tím, než dojde k požadované změně v evidenci provozovatele předmětného vozidla (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 27. 8. 2018, č. j. 59 A 82/2017-51).
45. Formulář žádosti o změnu vlastníka i provozovatele vozidla, který žalobkyně zaslala

magistrátu, byl nekompletní (bez podpisu nového vlastníka) a kupující pan T. S. sám tuto žádost nepodal ani nezajistil dodání dalších náležitostí žádosti a ke změně požadovaných evidovaných údajů v registru vozidel nedošlo. Ani žalobkyně však více než dva roky nezjišťovala, zda k přepisu prodaného vozidla v registru silničních vozidel na kupujícího došlo. Přestupek byl spáchán dne 10. 4. 2019, tedy více než dva roky po převodu vlastnického práva k vozidlu (21. 12. 2016). Ze spisu ani z žaloby není patrné, že by žalobkyně po dobu více než dvou let po převodu vlastnického práva k vozidlu ve svém zájmu kontrolovala, zda došlo k zápisu změny vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, kterou se kupující zavázal zajistit.

46. Žalobkyně tvrdila, že učinila vše, co mohla, odkazovala na nemožnost zásahu do vlastnického práva kupujícího. Namítala, že neměla jediný právní nástroj realizace nápravy.
47. Z listiny označené jako „*Informace k registraci vozidla*” je však zřejmé, že v rámci svého podnikání běžně předpokládala i možnost, že zápis změny příslušných údajů v registru silničních vozidel zajistí sama jako prodávající. V rámci kontroly plnění smluvních povinností se krajskému soudu nezdá jako nepřiměřené požadovat po žalobkyni v tomto ohledu vyšší bdělost u smluv, v nichž se zavázal zajistit změnu údajů v registru silničních vozidel sám kupující, nadto v případě, kdy je proluka mezi převodem vlastnického práva k vozidlu (respektive po uplynutí 10 denní zákonné lhůty pro zápis změny údajů v registru vozidel) a okamžikem spáchání přestupku více než dva roky, jako je tomu v projednávaném případě.
48. Námitky, podle nichž žalobkyně nemohla nijak ovlivnit nakládání s vozidlem ani změnu údajů v registru silničních vozidel nejsou důvodné. Po žalobkyni není vyžadován zásah do vlastnického práva jiných osob, nýbrž bdělost ve vztahu ke skutečnosti, zda evidovaný stav v registru silničních vozidel, který se jí dotýká, odpovídá skutečnému stavu. Pokud by zjistila, že tomu tak není, mohla se domáhat nápravy na základě § 8a zákona o provozu vozidel.
49. Právním nástrojem nápravy nesouladu evidovaného stavu v registru silničních vozidel a faktického stavu je institut popsáný v § 8a zákona o provozu vozidel. Podle tohoto ustanovení v případě změny vlastníka silničního vozidla na základě převodu vlastnického práva, kdy nový vlastník neposkytne potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel v zákonné lhůtě, bude zápis změny proveden rovněž na žádost dosavadního vlastníka. Již po uplynutí 10 pracovních dní ode dne převodu vlastnického práva k vozidlu tedy žalobkyně mohla využít § 8a zákona o provozu vozidel a podat žádost o zápis změny jako dosavadní vlastník a provozovatel. Není patrné, že by této možnosti v projednávaném případě využila, a pokud obecně odkazovala na jiné případy, ty pro projednávanou věc relevantní nejsou.
50. Krajský soud se však ztotožnil s žalobní námitkou, v níž žalobkyně zdůraznila subsidiaritu postihu provozovatele vozidla vůči postihu řidiče vozidla v době spáchání přestupku, respektive vůči osobě, která může reálně ovlivnit chování řidiče. Uvedla, že správní orgány obou stupňů rezignovaly na postih skutečného viníka.
51. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel

provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

52. Soud zdůrazňuje, že s ohledem na charakter objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu by měl správní orgán vynaložit všechny nezbytné kroky potřebné ke zjištění skutečného pachatele. Otázku, zda byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku před odložením věci a vyvozením odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla, shledal soud klíčovou.
53. Přestupek provozovatele vozidla vymezený v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze chápat jako subsidiární delikt. Jak zdůraznil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, teprve v případě, kdy není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za spáchaný přestupek odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost provozovatel vozidla.
54. Ze správního spisu vyplynulo, že prvostupňový správní orgán zjistil, že před spácháním přestupku došlo na základě kupní smlouvy k převodu vlastnického práva k předmětnému vozidlu z žalobkyně na pana T. S. Současně správní orgán obdržel od žalobkyně kontaktní údaje, kopii občanského průkazu i telefonní číslo nového vlastníka vozidla. Prvostupňový správní orgán se nepokusil kontaktovat nového vlastníka vozidla na uvedeném telefonním čísle a omezil se pouze na pokusy o jeho předvolání na adrese ohlašovny městského úřadu, o níž věděl, že si zde poštu fakticky nepřebírá. Kontaktní údaje nezjistil ani u Městské policie Třebachovice pod Orebem a další kroky, kromě opětovných obsílek na adrese ohlašovny městského úřadu, nečinil.
55. Soud si je vědom, že nelze po správním orgánu v každém jednotlivém případě požadovat rozsáhlé pátrací aktivity po skutečném řidiči vozidla v době spáchání přestupku, zvláště v případech, kdy je z ostatních zjištění správního orgánu zřejmé, že osoba udávaná provozovatelem vozidla jako řidič vozidla nemohla vozidlo v daném okamžiku řídit, případně že je uvedení konkrétního jména jen obstrukční taktikou provozovatele vozidla ve snaze vyhnout se postihu za přestupek. V projednávaném případě však zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že žalobkyně sdělila na výzvu správního orgánu pravdivé informace o prodeji vozidla i o jeho novém vlastníku. Ze spisového materiálu vyplývá, že nový vlastník vozidla pan T. S. porušil svoji povinnost dle kupní smlouvy ze dne 21. 12. 2016 a nezajistil podání žádosti o zápis změny vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Správní orgán měl jasné indicie, že žalobkyně uvádí relevantní údaje ve snaze popsat správnímu orgánu skutečný stav věci, a že řidičem vozidla byla osoba, s níž žalobkyně neměla již nic společného.
56. Jak zdůraznil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 - 22, je třeba odlišit případy, ve kterých provozovatel vozidla neuvede dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, anebo uvede smyšlené či falešné údaje, anebo údaje, v nichž jde o provozovatele (či jejich

zástupce), kteří opakovaně jednají v obdobných věcech obstrukčním způsobem (např. uvádějí řidiče cizí národnosti s doručovací adresou v cizině, jimž se nedaří doručovat). To však není projednávaný případ. Není patrné, že by se ze strany žalobkyně jednalo o obstrukční nebo zneužívající taktiku vedenou pouhou snahou vyhnout se postihu za přestupek provozovatele vozidla. Žalobkyně uvedla věrohodné informace o prodeji vozidla před spácháním předmětného přestupku jiné osobě, která mohla být řidičem i přestupcem, a tyto údaje správnímu orgánu také řádně doložila. V projednávané věci se rovněž nejednalo o osobu, která by neexistovala či by se jí nedařilo doručovat (předvolání k podání vysvětlení bylo panu S. vždy doručeno do datové schránky fikcí), avšak vyšlo najevo, že si na dané adrese zásilky fakticky nepřebírá.

57. V citovaném rozsudku č. j. 2 As 346/2018 – 22 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z]a situace, kdy se nejednalo o obstrukční chování provozovatele vozidla, aprobuje Nejvyšší správní soud posouzení krajského soudu, že odložení přestupkové věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích [míněn tehdy aplikovaný zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích – pozn. soudu] bylo předčasné, neboť prvostupňový správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, resp. jich neprovedl dostatečné množství, protože nebyla splněna podmínka § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu [nyní ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) citovaného zákona – pozn. soudu]. Prvostupňový správní orgán měl k dispozici dostatek konkrétních identifikačních údajů sdělené osoby; pakliže jejich pravdivost nevyloučil lustrací sděleného řidiče v centrálním registru obyvatel, nebylo na místě ihned při (teprve) první obtíži s doručováním zanechat všech dalších kroků a bez dalšího přistoupit k odložení věci. (...) Nelze taktéž bez dalšího dát za pravdu úvaze žalovaného, že pokud označený řidič nemá domovní schránku, nevyzvedne si na základě výzvy zanechané na jiném vhodném místě poštovní zásilku osobně na poště. Stěžovatel má sice pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán se nedozvěděl žádné další indicie, na základě kterých by mohl zjistit pachatele přestupku; ve shodě s krajským soudem však již nelze souhlasit s jeho přesvědčením, že k tomu prvostupňový správní orgán využil veškeré možnosti, které se mu rozumně nabízely. (...) V projednávané věci ovšem Nejvyšší správní soud neshledal úkony učiněné prvostupňovým správním orgánem za dostatečné naplnění k požadavku nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu; po vrácení doručované písemnosti z důvodu jejího nevyzvednutí na poště a nemožnosti uložit ji do domovní schránky adresáta měl prvostupňový správní orgán provést další smysluplný úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. kontaktování označeného řidiče, a teprve v případě jejich nezdaru mohl věc odložit“.

58. Obdobně i v projednávané věci měl správní orgán prvního stupně přistoupit k dalším smysluplným krokům, jež by mu umožnily zjistit skutečného pachatele přestupku, nikoli se omezit na opakované obsílky nového vlastníka vozidla na adresu, o níž věděl, že si zde poštu stejně fakticky nepřebírá (viz úřední záznam ze dne 10. 3. 2020 na č. l. 56 správního spisu). Kromě pokusu o telefonické spojení na mobilním čísle uvedeném v dokumentech, jež měl k dispozici od žalobkyně, se nabízela lustrace jmenovaného ve veřejně dostupných registrech (např. v obchodním či živnostenském rejstříku) a dotazy na jiné orgány státní správy (např. na Českou správu sociálního zabezpečení či Úřad práce ČR), zda neznají jinou doručovací či kontaktní adresu jmenovaného nežli tu, která byla uvedena v dokumentech předložených žalobkyní. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 346/2018 – 22, s ohledem na konkrétní okolnosti případu by bylo možné uvažovat nakonec i o předvedení jmenovaného ve smyslu § 137 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 60 správního řádu, byť jde vzhledem k zásahu do

osobních práv a svobod člověka o prostředek *ultima ratio*, při němž je třeba vždy šetřit základní práva předvolaného i princip zákazu sebeobviňování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 - 22, bod 26 odůvodnění).

59. Na závěr zdejší soud poznamenává, že si sám rychlým dotazem ověřil, že například ve veřejně přístupném živnostenském rejstříku je evidována osoba téhož jména i data narození jako nový vlastník předmětného vozidla, a to spolu s uvedením kontaktní adresy odlišné od ohlašovny Městského úřadu v Třebelčovicích pod Orebem. Soud proto nemá za to, že by správní orgán prvního stupně vyvinul veškeré úsilí, které po něm bylo možné v daném případě požadovat, aby zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě.
60. S ohledem na shora uvedené důvody krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost, neboť nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Prvostupňový správní orgán postupoval v řízení v rozporu s podmínkami § 125f zákona o silničním provozu, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění osoby přestupce a předčasně v rozporu s § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky věc odložil a následně již vedl pouze řízení o přestupku provozovatele vozidla. Současně se zrušením napadeného rozhodnutí krajský soud vrátil věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), zejména bod body 55 až 58 odůvodnění.

VI. Náklady řízení

61. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti neúspěšnému účastníkovi. Žalobkyně, která požadovala náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, má proti žalované, jež neměla ve věci úspěch, právo na náhradu částky 3 000 Kč, kterou vynaložila na zaplacení soudního poplatku za žalobu.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. března 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně